
REDACTIONEEL

"Oei, ik groei". Welke ouders kennen dit boek niet? De titel zou symbolisch de lading van dit nieuwe nummer van SP kunnen dekken. Groot worden gaat gepaard met het doormaken van de bij de leeftijd horende problemen. Vanuit het magisch denken treedt het kind een rationele wereld binnen, begeleidt door pukkels, onzekerheid en een speurtocht naar de eigen identiteit. Dan hebben we het nog over de normale ontwikkeling en gaan we er vanuit dat er vanuit de context een stimulerende werking uitgaat. Het wordt al anders wanneer de eigen ouders problemen hebben, een scheiding doormaken of wanneer de omgeving van school nou niet zo goed uitpakt. Heb je daarbij de pech dat er ook nog allerlei erfelijke kwesties in negatieve zin op het pad komen, zoals een psychiatrische aandoening, dan is de kans groot dat er vroeg of laat hulpverleners op dat pad mee gaan doen. Wat je ook van Rouvoet denkt, hij is wel de man die probeert om de jeugd en het gezin meer aandacht te geven dan in het verleden gebeurde. Zijn idee om met centra voor Jeugd en Gezin de hulp- en dienstverlening toegankelijker te laten worden, waarbinnen de hulpverleners meer met elkaar afstemmen en overleggen, verdient een eerlijke kans. Waarmee weer eens duidelijk wordt hoe gezondheid en functioneren van mensen sterk vanuit de context bepaald worden.

Alleen al om die reden dient de public health een krachtige impuls te krijgen. Wat hebben mensen nodig om gezond te kunnen leven en hoe kan dat vanuit de omgeving op een positieve wijze bekrachtigd worden? Hulpverleners die in de wijken scharrelen en met mandaat aan de slag gaan. Niet vanuit het idee om te signaleren en verwijzen, maar zelf grens- en instituutoverschrijdend datgene te doen wat vanuit het gezonde verstand nodig is voor de burger. Waarbij de verpleegkundige in de wijk weer een spilfunctie krijgt en stepped care zorg verder ontwikkeld kan worden.

In dit nummer hebben we voor u hopelijk een aantal inspirerende initiatieven bij elkaar 'gescharrel' waarmee u in de praktijk aan de slag kunt. In *Follow-up bij crisis* beschrijven **Jessica van Heteren** en **Peter Braem** hoe door een actieve houding kinderen geholpen worden waarvan de ouders met de crisisdienst te maken hebben gehad. Het is bekend dat deze kinderen een verhoogde kans lopen om later zelf ook in de problemen te komen. Kan een actieve en outreachende benadering van deze kinderen toekomstige problematiek helpen voorkomen? De auteurs zijn daar duidelijk in.

In *ACT ook voor de jeugd* wordt door **Joost den Otter en collega's** ACT beschreven die zij dagelijks toepassen bij jongeren. Een hoopvol initiatief, zeker omdat de houding van de hulpverlener een actieve is, die zich richt op aansluiting bij de jongere. Waarmee de betekenis van de hulp verder reikt dan het oplossen van problemen, n.l. richting geven aan het leven van de jongere zelf. Inclusief de kwaliteiten en mogelijkheden. Het is alleen al mooi om te lezen hoe enthousiast de medewerkers hun werk doen.

Sanne-Mare de Groot laat in haar bijdrage *Eendagsdiagnostiek- geen psychiatrische stoornis maar wel ADHD* zien hoe de contextuele benadering vanuit de sociaal psychiatrische optiek bij ADHD, tot opmerkelijke resultaten kan leiden. Zowel in diagnostisch opzicht als bij effectieve interventies. De keuze tussen een voetbalveld voor jongeren of medicijnen lijken dan verrassend inwisselbaar.

Marlieke de Jonge beschrijft de op voor haar kenmerkende wijze het perspectief van de jongere, waarbij ze put uit haar eigen ervaringen. De conclusie: *"je bent me steeds weer komen opzoeken. Ondanks al mijn pogingen om jou af te schudden. Zou ik dan toch deugen"* kan opgenomen worden in het canon van de Nederlandse Psychiatrie als een van de meest kenmerkende uitspraken over hulpverleners die de cliënt nooit zullen afschrijven.

Henk-Jan van der Zee en **Steeff Nortier** vragen zich af in hun bijdrage *Illness Management and Recovery (IMR)* of deze (nieuwe) methode iets bijdraagt aan de kwaliteit van zorg. Hun conclusie is even ontnuchterend als lovenswaardig: "niet zozeer de evidence base benadrukken, maar meer de gedachte erachter, die zeer logisch is: door IMR in te voeren, dwingen wij onszelf allerlei niet alleen bewezen, maar vooral ook nastrevenswaardige methoden (psycho-educatie, cognitieve gedragstherapie, rehabilitatie) te *integreren* in onze behandeling. In het artikel wordt het allemaal duidelijk uitgelegd.

Wie wil weten hoe een dag werken met probleem-gezinnen in zijn werk gaat en welke vragen de werker daarbij tegen komt, zal met veel plezier de bijdrage van **Astrid Bosman** uit Zwolle lezen. Zij neemt de lezer mee in haar praktijk waarbij ze zich allerlei vragen stelt die richtinggevend zijn voor het werk. *Bemoezorg in Gezinnen* is een prachtig verslag van waar wij op de redactie warm voor lopen. Dat doen we ook voor een andere bijdrage die in Mediaan te lezen is. *De Netwerktafel* als een poging om cliënten aan te sporen beter gebruik te maken van hun eigen wensen en kwaliteiten om richting te geven aan een leven dat zich vooral kenmerkt in haar worsteling om de problemen de baas te blijven.

Henk-Willem Klaasen en **Marianne van Eijk** beschrijven de werking van de Tafel en laten zien hoe werkers hier in de praktijk mee aan de slag kunnen gaan.

Peter Braem is vanuit de redactie op pad gegaan en heeft *het verhaal van Jan van Schilt* opgetekend aan de hand van zijn ervaringen met ACT voor jeugd. Over gedrevenheid gesproken: lees over de voortvarende aanpak waarbij de praktijk maatgevend lijkt te zijn. **Paul Hemels**, onze vaste columnist, heeft dit keer geen column maar een uitgebreide beschrijving van de 9e nascholing voor SPV'n die afgelopen jaar in Zandvoort heeft plaatsgevonden. Een mooi sfeerverslag met inhoud! Moreel Beraad, Bemoezorg, Socratisch Motiveren, familieparticipatie, herstel/rehabilitatie, ontwikkelingen van ons vak, worden uitgeleid door een gitaarspelende psychiater waarbij de nagedachtenis aan Jimmy Hendrix naar boven komt.

De Rubriek Dichterbij kent dit keer twee verhalen van **Gerard Lohuis**. Over regels die een onbedoelde werking hebben en hoe de vrouw de man maakt.

Ivonne van der Padt
Gerard Lohuis